

מחשבות על חינוך,

השנה אנו מתמודדים עם קורונה המפגישה אותנו עם אתגרים רבים ולצד זה הזדמנויות נפלאות. בשנה זו אנו גם ממשיכים לחדד לעצמנו את זהותנו הבית ספרית. יותר מתמיד אנו שואלים את עצמנו שאלות מהותיות בנוגע לתפקידנו כמערכת חינוכית בכלל וכאנשי חינוך בפרט.

נעם כנפו, בוגר של חוט השני, כתב לשר החינוך מכתב בהיותו בן 12: "בבית ספר אוטופי, התלמידים קובעים את שיטת הלימוד שלהם ובחרים את תחומי העניין שלהם. מלמדים אותם בצורה חווייתית, גמישה, המתאימה את עצמה למצב. חשיבה יצירתית מעודדת, והתלמידים מפתחים את התכונה הזו, מאפשרים לעצמם לפתור בעיות בצורה ייחודית. יש ללמד חשיבה יצירתית, שיעור שמלמד לחשוב מחוץ לקופסא, לפתור בעיות בדרכים אחרות, ולעצב את החלומות שלך. יש גם לאפשר פתרונות יצירתיים לשאלות. ילדים לא נמדדים בציונים, אלא לפי היכולת האמיתית שלהם. ילדים אינם מתויגים ומחולקים לקבוצות, אלא מקבלים יחס שווה ולכולם מתייחסים כבני אדם"

נעם, שנפרדנו ממנו לצערי בכאב בגיל צעיר כל כך, מחבר אותי כאשר חינוך לתפיסה החינוכית שלי כולה. בתבונה, ברגישות ובבהירות הוא שם זרקור למה חשוב באמת.

כמו נעם, אני מאמינה כי משימתנו היא לפתח פדגוגיה מכוונת תלמיד: פרטנית וייחודית, פרסונלית. פדגוגיה שמטרתה לפתח בעלות ואחריות של התלמידים על תהליך הלימוד, מתוך מימוש עצמי, סקרנות, עניין ומעורבות. אם נפתח כבר מגיל צעיר בתלמידנו מודעות עצמית, ונסייע להם לזהות לאן מופנים תשוקתם הפנימית ונטיותיהם, אלו יובילו אותם לפיתוח יצירתיות, גיבוש הגדרה עצמית, תחושת ערך, סיפוק עצמי ורווחה בחיים. תפקידו של בית הספר מכאן הוא, לטפח את הלמידה הרגשית-חברתית כמנוע להצלחה בחיים.

תקשורת בין אישית היא לב ליבה של למידה רגשית חברתית. אתגרי העידן הנוכחי מדגישים ביתר שאת את החשיבות לשמר ולטפח כישורי תקשורת בין אישית ומיומנויות חברתיות, מתוך חיבור בין העולם הדיגיטלי והלא דיגיטלי (on line / off line). לוודא כי בית הספר יתנהל כרשת תקשורת חברתית, המקדם שיח חיובי מקרב, אמפתיה, ביטוי אישי, למידה מתוך סקרנות והתבוננות שקולה וביקורתית גם במרחב הדיגיטלי.

אין לי ספק שבית הספר המעניק אהבה ללא תנאי ומשמעותיות לילד, מעניק לו כנפיים שיאפשרו לו לעוף ולהתוות דרך.

"אל נא תלך לאן שיוביל אותך השביל, לך אל מקום שאין בו שביל והתווה דרך"

(ראלף וולדו)